

За целия човешки род, да присвои.
 Да ги дели, по своя воля да раздава?
 Да бъдеш победен — велика е беда,
 Но изпитания най-страшни преживел,
 Да видиш обезобразено свойто дело,
 О, нема по-жестока казън за бореца!
 Аз чувствавам, че не за мир и светла радост
 Излизам пак на свет след хиляди години.

Младият рудничар

От както слънце грей, мени се род след род,
 Но неизменна е човешката съдба:
 Едни от хората обсипала е тя
 Със всички дарове на щастието земно.
 Тя им е дала власт и сила, те своят
 Полята, дето слънцето обилний робски пот
 Прелива в сочните зърна на класовете;
 Своят морето, дето кораби разнасят
 Сълзи на клетници превърнати в богатства,
 Своят подземията, във чието дъно
 Страданията ни разгарят се и светят.
 Уви! към нас съдбата е неумолима:
 Дворци строиме, но завираме се в дупки,
 Твориме светлината, но слепеем в мрак,
 Множим богатата, но умираме от глад.
 Срещу неправдите издигнеме ли глас,
 Затвори и бесилки има зарад нас.
 Ний сме безброй, безименни, безгласни сме,
 Навред сме пръснати: по ширните полета,
 Където песента жетварска скръбно екне;
 По градовете, дето ветърът люлее
 Над сгради и кумини облаци от дим;
 По пътищата, дето призори догарят
 Напуснатите от керваните огнища.
 Където и да идеш, вред ще видиш ти
 На колосален труд и свръхчовешка мъка
 Сияйни паметници; планини ще видиш
 Прорезани със пътища, поля — с канали,